

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

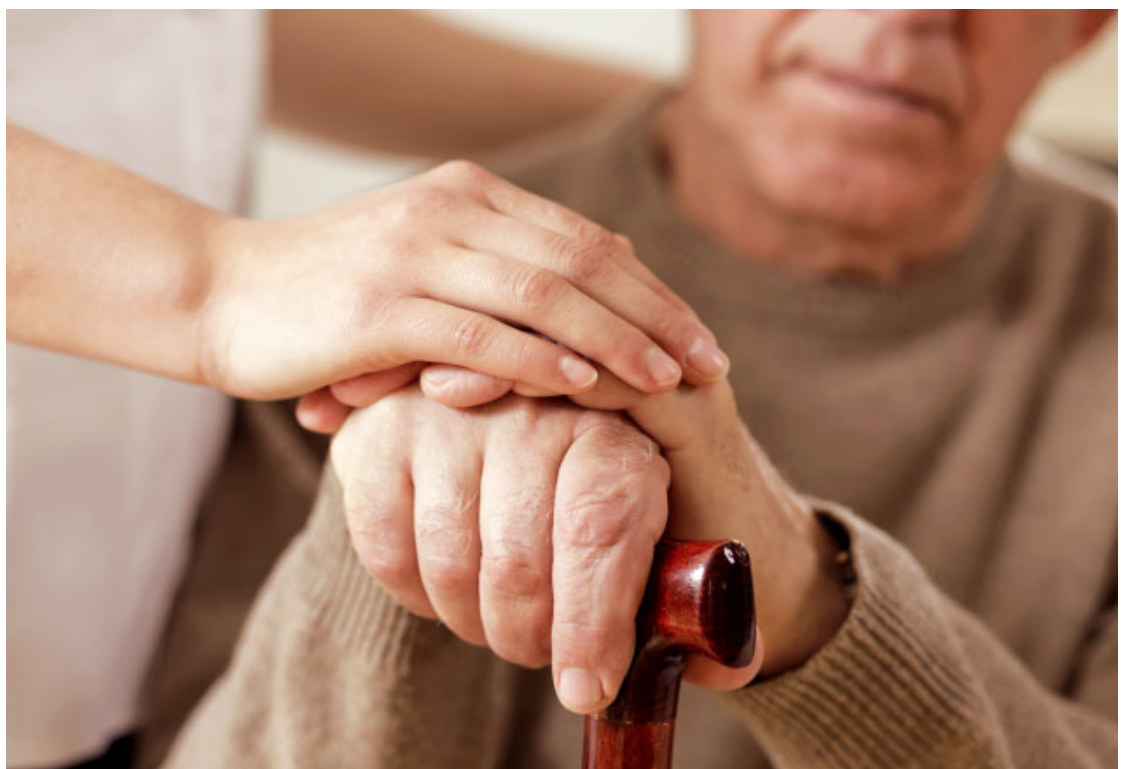
† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El valor de la gratuïtat

El papa Francesc ens parla de la gratuïtat en el missatge amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt, que se celebrarà, si Déu vol, el proper 11 de febrer. Hi al·ludeix a un fragment de l'evangeli de Sant Mateu (Mt 10,8) que se situa en el context de l'enviament missioner dels deixebles indicant que la seva missió passa també per guarir els malalts, per purificar i treure el maligne que impedeix a l'ésser humà viure la seva dignitat de fill de Déu.

La invitació del pontífex a viure la gratuïtat en l'acció pastoral amb les persones malaltes i afeblides se situa, a la vegada, en aquesta invitació que fa a tots els cristians per ser una Església en sortida enmig de la nostra societat. Ell recorda en el missatge d'enguany que els voluntaris que col·laboren amb els malalts i en els hospitals, així com també els professionals catòlics, són un veritable signe de la presència de l'Església enmig d'un món secularitzat, marcat per la cultura del rebuig i la indiferència i enmig de la fragmentació social. Cal tenir cura dels malalts amb professionalitat i amb tendresa, a través dels gestos concrets. I posa com a exemple d'aquesta actitud santa Teresa de Calcuta que va ser, en paraules del Papa, una «generosa dispensadora de la misericòrdia divina», i que ajuda a comprendre que l'únic criteri d'actuació amb els pobres i els malalts ha de ser l'amor gratuït per a tothom, sense distincions de llengua, cultura, etc.

El Pla Pastoral de la nostra diòcesi s'emmarca en aquest context d'Església que surt a l'encontre de la persona, i dedica en aquest primer curs d'aplicació una acció precisament a l'àmbit de la pastoral de la salut. Es demana que a cada parròquia estigui organitzada l'atenció a les persones grans i malaltes, i a la vegada que es consolidi i coordini el servei religiós en els hospitals, mostrant l'acompanyament des de l'Església a les persones que pateixen dolor o malaltia així com

també als seus familiars. Des de la Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut, en coordinació amb els rectors de les parròquies i comunitats religioses, s'està treballant per portar a la pràctica aquesta acció concreta i evangelitzadora.

Tornant al missatge del Sant Pare sobre la gratuïtat que ha de marcar l'acció evangelitzadora en aquest àmbit, Francesc posa com a exemple la paràbola del Bon Samarità per descobrir en aquest personatge l'espiritualitat que han de viure les persones que es dediquen a aquest àmbit pastoral.

El bon samarità és aquell que es compadeix del que troba ferit a la vora del camí de la vida; és qui ajuda la persona concreta i li ofereix el que té per guarir-la, aportant-hi la calidesa del cor i la promoció humana; i és qui l'acull a casa expressant la fraternitat universal i esdevenint pròisme de la persona necessitada, sense tenir en compte les conseqüències que això li pugui comportar.

En definitiva, el bon samarità és qui ha conegut l'amor de Déu, que se sent també pobre, necessitat i indigent, i que per tant viu, comparteix i projecta aquest amor. Un amor que es manifesta en l'acolliment, en la proximitat, en la tendresa de les obres moltes vegades més que no pas de les paraules, i que com diu la Sagrada Escripura, experimenta que «fa més feliç donar que rebre» (Fets 20,35).

Acabo aquestes paraules agraint una vegada més la dedicació de tantes persones, preveres, diaques, religiosos i laics, que es dediquen a acompanyar els malalts als hospitals, a les residències i els centres de dia, i que també es fan presents en la solitud de la llar de moltes persones que pateixen la soledat. Ells són, en molts casos, la primera i més important presència d'Església enmig d'aquestes persones i llurs famílies, mostrant el rostre misericordiós i proper de Déu, a través de la gratuïtat dels seus gestos i entrega.

ENTREVISTA

Jornada d'agraïment

JOAN JOSEP MORÉ

Ahir, 2 de febrer, en la festa litúrgica de la Presentació del Senyor al temple, es va celebrar la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany té com a lema: «Pare Nostre. La vida consagrada, presència de l'amor de Déu». És una jornada de trobada entre els diferents carismes «per pregar i donar gràcies a Déu pel do de la vocació, de l'animació pastoral, missionera i de servei als més pobres en la nostra diòcesi», afirma el doctor en teologia, especialitat en litúrgia i sagraments, Joan Josep Moré, sdb, que és delegat de Vida Consagrada de l'Arquebisbat de Barcelona.

Donar la vida a Déu és més difícil ara que abans?

Personalment crec que és igual de fàcil o de difícil que sempre; tot depèn del grau de generositat i de la confiança que es posa en Déu. Quant més et poses en les seves mans, més fàcil és acceptar el compromís que Ell et demana.

Per què són necessaris els religiosos, per a l'Església i el món?

Perquè aporten un sentit de dedicació exclusiva a Déu i als altres en el propi carisma, i així són testimonis de transcendència i fraternitat a l'Església i al món d'avui.

De què està més agraït a Déu?

Li estic agraït de moltes coses, però del que li estic realment més agraït és d'haver descobert el seu Amor, que m'ha anat acompanyant al llarg de tots aquests anys, igual com ho va fer amb els deixebles d'Emaús; i m'ha ajudat a descobrir-lo en els altres, especialment en els joves. La formació rebuda i el treball amb els laics m'ha ajudat a personalitzar més la fe. Però ha estat especialment la pregària i la celebració dels sagraments el que ha fet que dia a dia anés descobrint l'amor i la misericòrdia de Déu en la meua vida i en la dels altres.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Guardar la presència de Déu

Té nou anys. Va fer la primera comunió el curs passat. Ell i els seus companys d'aquell dia continuen anant a catequesi. Cada diumenge va a missa amb els pares i el germà, més petit que ell. Diumenge rere diumenge, amb algunes excepcions en dies de festes molt concretes, el noi ha observat que quasi totes les persones que l'envolten, a l'església, són grans. D'infants n'hi ha pocs, fins i tot hi ha poca gent de la generació dels seus pares.

Aquell diumenge estava content perquè els seus cosins, que viuen en un altre poble, també eren a missa. Acabada la celebració, tot sortint va preguntar als pares en to seriós: «Pares, la gent gran és la que guarda la presència de Déu?». «Per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble» (Lv 26,12).

La pregunta suscità un diàleg familiar que s'encetà a la mateixa plaça de l'església. El pare li respongué: «És cert això que dius. La gent gran som convidats a guardar aquesta presència. La bona notícia de la presència de Déu en el món es transmet de generació en generació, de pares a fills. Els vostres avis ens la van fer conèixer, a la mare i a mi.

Ens ensenyaren a sentir aquesta presència de Déu, a estimar-la i a seguir-la. Ens ensenyaren, també, a parlar amb Déu, a pregar, a sentir-lo a prop». La mare continuà l'explicació a la tarda davant la insistència de l'infant. «Ens van fer conèixer, també amb l'ajuda dels catequistes, el que espera Déu de nosaltres; ens van convidar a estimar els altres, perquè aquest és un dels manaments importants. Això és el que procurem fer cada dia a la família, a l'escola quan hi anàvem i, ara, a la feina amb els companys, al poble amb els veïns, a la parròquia amb els altres cristians. I em deixo una cosa molt important: ens van ensenyar a ajudar als qui ho necessiten, a compartir el que tenim.»

L'infant, satisfet per l'explicació, va concloure: «I ara, mare, el pare i tu ens ho ensenyeu a nosaltres». «Ell va establir un pacte amb Jacob, va fixar una llei amb Israel. Ell va manar als nostres pares que tot això ho ensenyessin als seus fills» (Sl 78,5). Quan siguin grans ho hauran d'explicar als seus fills perquè en aquell moment, confiïm-hi, amb l'ajuda de Déu, seran ells els qui guardaran la seva presència.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Rezar y vivir el Padrenuestro

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«Hay un dicho entre nosotros que dice así: "Dime cómo rezas y te diré cómo vives, dime cómo vives y te diré cómo rezas", porque mostrándome cómo rezas, aprenderé a descubrir el Dios que vives y, mostrándome cómo vives, aprenderé a creer en el Dios al que rezas, porque nuestra vida habla de la oración y la oración habla de nuestra vida». Así hablaba el Papa en un encuentro con sacerdotas, religiosos y seminaristas en Méjico.

«Jesús comiendo, durmiendo, curando, predicando, rezando mostró a los suyos lo que significa ser Hijo de Dios. Él supo vivir rezando y rezar viviendo, diciendo: "Padre nuestro".»

En la festividad de la Presentación del Señor, el 2 de febrero, se ha celebrado la Jornada Mundial de la Vida Consagrada con el lema «Padre nuestro. La vida consagrada, presencia del amor de Dios».

El Señor nos ha llamado a «hacer experiencia de ese amor misericordioso del Padre, a aprender a decir *Padre nuestro*, a introducirnos en su corazón, un corazón que reza y vive diciendo: "Padre nuestro".»

Que María ayude a todas las personas consagradas a Dios para que, con su vida y su testimonio, anuncien que Dios es Padre y acompañen a todos los cristianos para que recen y vivan diciendo "Padre nuestro".

Lectures de la missa diària i santoral

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità). Sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs. Sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonesa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43]. Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó. Santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597). Sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe. Festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Julià, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliàni (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos. Santa Elisenda, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ † Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1Co 15,1-11 (o bé: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

Intencions del Sant Pare per al mes de febrer

Per l'acollida generosa de les víctimes de la trata de persones, de la prostitució forçada i de la violència.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor».

Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'empari, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meua roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis / diran a tothom com m'ajudeu. / M'instruïu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares».

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproso de Síria».

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o será yo quien te intimide.

»Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor—».

Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

A ti, Señor, me acojo: / no quede yo derrotado para siempre. / Tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú. / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Señor, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu justicia, / y todo el día tu salvación, / Dios mío, me instruiste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca.

Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; mas, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaúm».

Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.

La gràcia de Déu, pur regal de Crist

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Permeteu-me avui que tingui un llençat més directe i col·loquial, més encara, de certa confiança espiritual. Una de les lectures que més m'ha impressionat per la seva senzillesa i la seva absoluta exactitud és de Romano Guardini (1885-1968). Prevere italià, va desenvolupar la seva tasca docent a Alemanya en temps molt difícils i de veritable canvi social. Ell va comentar el fragment evangèlic d'avui. I la seva interpretació la vaig trobar il·luminadora i impactant, perquè em va ajudar no només a llegir, sinó a rellegir el Tercer Evangeli. Comenta: «Tots es van sorprendre (negativament) que parlés (només) les paraules sobre la gràcia». (El Senyor [1937]), referint-se al fragment d'Isaïes que Jesús proclama en la sinagoga de Cafar-Naüm.

Aquí rau l'ambivalència del missatge religiós de Jesucrist i del Nou Testament: que parla a dos nivells. I aquests dos nivells van sempre units, mai van separats. Són la interioritat espiritual (vida de pregària i comunió personal amb la Trinitat) i la implicació proactiva envers el nostre entorn (coherència pública de fe). Avui l'inici del ministeri públic de Crist ens recorda el motiu de la seva vinguda a la terra: la necessària conversió del cor, la identificació d'allò que impedeix que extraiem la millor versió de nosaltres mateixos aquí a la terra, allò que en teologia denominem *pecat* i que fa que només visquem d'aparences i d'(auto-)engany. Crist ha vingut a dir-nos la veritat, l'única veritat de totes: que hi ha Déu i que hi som nosaltres, compostos de cos i ànima. I Déu vol implicar-se amb nosaltres no només amb experiències espirituals sublimes i confortants, sinó també amb una crida a la coherència moral i pràctica de la nostra vida. Deixem-nos sorprendre per la sola gràcia de Déu!

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del divendres 1 a aquest diumenge 3 de febrer. Encontre amb els secretariats diocesans del Moviment de Curssets de Cristiandat a Los Àngels de San Rafael (Segòvia).

Dimarts 5, a les 18.30 h. Reunió amb els superiors i seminaristes al Seminari Diocesà.

Dimecres 6, a les 11 h. Reunió d'arxiprestes.

Divendres 8, a les 21 h. Escola de Pregària per a Joves a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dissabte 9, a les 12 h. Primera trobada de formació de les verges consagrades de la diòcesi.

Diumenge 10, a les 11.30 h. Missa en la festa de Santa Escolàstica al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós.

Visita Pastoral. A la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès): Dimarts 5 al matí; dimecres 6 i dijous 7 a la tarda.

Notícies

Pregària per la Unitat dels Cristians a Terrassa. El divendres 18 de gener a les 21 h, a l'Església Evangèlica Unida, es va iniciar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a l'Arxiprestat de Terrassa. En aquesta ocasió Mn. Fidel Catalán, Vicari episcopal, predicà sobre el lema «Cerca la justícia i només la justícia» (Dt 16,18-20). Els joves de la comunitat evangèlica i de la parròquia de Sant Pau varen animar els cants.

Festa de Sant Sebastià. El diumenge 20 de gener s'ha celebrat a molts pobles de la diòcesi la festa de Sant Sebastià invocant el seu patronatge o la seva protecció a través del vot de poble. Entre d'altres s'ha celebrat també

a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Bigues, amb l'assistència a missa de l'Alcalde i membres de la corporació municipal.

Agenda

3a Trobada de parròquies de l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud. Dissabte 9 de febrer a les 9.30 h, a l'Escola Don Bosco dels Salesians de Sabadell. Ponent: Mn. Jordi Tres, Rector d'Ordal i Vicari de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

Trobada d'agents de pastoral de l'Arxiprestat de Terrassa. Presentació del Pla Pastoral: *Una Església a l'encontre de la persona*. Diumenge 10 de febrer, a les 16.30 h. Lloc: Escola Llar Joaquina Vedruna.

Trobada de responsables i coordinadors de Catequesi. Tema: «La proposta del Primer Anunci als pares». Dissabte 16 de febrer, de 9.30 a 13.30 h. Lloc: Centre Borja (Sant Cugat del Vallès).

Festa de Sant Valentí. La parròquia de Sant Valentí de Terrassa celebrarà la seva festa patronal el diumenge 17 de febrer, en la proximitat del dia del sant (14 de febrer). A les 11 h: Missa presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Menezes.

Eines de Reciclatge Espiritual. 7 sessions en dissabte de 9.30 a 12 h. Lloc: Casa Abacial de Sant Cugat del Vallès. Organitzat per la Delegació de Catequesi. Programa: 19 de gener, «Biodansa, l'alegria de viure»; 9 de febrer, «Quatern bíblic creatiu»; 9 de març, «Pregar amb el gest»; 13 d'abril, «Meditació cristiana»; 11 de maig, «Dansa contemplativa»; 1 de juny, «La gratitud»; 6 de juliol, Recés (tot el dia). Informació i inscripcions: www.biodanzaeducacio.com; www.bisbatdeterrassa.org; tel: 637 529 851, de 5 a 8 de la tarda.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El valor de la gratuidad

En el mensaje con motivo de la Jornada Mundial del Enfermo que se celebrará el próximo 11 de febrero, el papa Francisco habla de la gratuidad. Hace referencia a un fragmento del evangelio de San Mateo (Mt 10,8) que se sitúa en el contexto del envío misionero de los discípulos en el que les pide que curen los enfermos, purifiquen y expulsen el maligno que impide al ser humano vivir su dignidad de hijo de Dios.

La invitación del pontífice a vivir la gratuidad en la acción pastoral para con las personas enfermas y debilitadas se sitúa, a su vez, en la invitación dirigida a todos los cristianos a ser una Iglesia en salida en medio de nuestra sociedad. En el mensaje de este año recuerda que los voluntarios que colaboran con los enfermos y en los hospitales, así como también los profesionales católicos, son un verdadero signo de la presencia de la Iglesia en medio de un mundo secularizado, marcado por la cultura de

descarte y la indiferencia y en medio de la fragmentación social. Es necesario cuidar los enfermos con profesionalidad y con ternura, a través de los gestos concretos. Y pone como ejemplo de esta actitud a santa Teresa de Calcuta que fue, en palabras del papa, una «generosa dispensadora de la misericordia divina» y que ayuda a comprender que el único criterio de actuación con los pobres y los enfermos ha de ser el amor gratuito para todos, sin distinción de lengua, cultura, etc.

El Plan Pastoral de nuestra diócesis se enmarca en este contexto de Iglesia que sale al encuentro de la persona, y en este primer curso de aplicación dedica una acción precisamente al ámbito de la pastoral de la salud. Se pide que en cada parroquia esté organizada la atención a las personas mayores y enfermas y, a la vez, que se consolide y coordine el servicio religioso en los hospitales, expresando la cercanía de la Iglesia hacia las personas que sufren dolor o enferme-

dad así como también a sus familias. Desde la Delegación Episcopal de Pastoral de la Salud, en coordinación con los párrocos y las comunidades religiosas, se está trabajando para llevar a la práctica esta acción concreta y evangelizadora.

Retornando el mensaje del Santo Padre sobre la gratuidad que debe caracterizar la acción evangelizadora en este ámbito, Francisco pone el ejemplo de la parábola del Buen Samaritano para descubrir en este personaje la espiritualidad que debe impregnar a las personas dedicadas a este ámbito pastoral.

El buen samaritano se compadece de quien encuentra herido al borde del camino de la vida; es el que ayuda a la persona concreta y le ofrece lo que tiene para curarla, aportando la calidez del corazón y la promoción humana; y es quien la acoge en casa expresando la fraternidad universal y haciéndose prójimo de la persona necesitada, sin tener en cuenta las

consecuencias que ello pueda comportarle. En definitiva, el buen samaritano es aquel que ha conocido el amor de Dios, que se siente igualmente pobre, necesitado e indigente y que por tanto vive, comparte y proyecta este amor. Un amor que se manifiesta muchas veces más en la acogida, en la proximidad, en la ternura de las obras que en las palabras, y que como dice la Sagrada Escritura, experimenta que «hace más feliz dar que recibir» (Hechos 20,35).

Concluyo estas palabras agradeciendo una vez más la dedicación de tantas personas que se dedican a acompañar los enfermos en los hospitales, en las residencias y los centros de día, y también en el hogar de muchas personas que sufren soledad. Ellos son, en muchos casos, la primera y más importante presencia de la Iglesia en medio de estas personas y sus familias, mostrando el rostro misericordioso y cercano de Dios, a través de la gratuidad de sus gestos y su entrega.